

ANUNȚ

privind soluționarea contestațiilor
formulate la testul grilă din cadrul probei scrise
a simulării examenului de licență din data de 01.07.2019

Au fost depuse 113 contestații cu privire la 28 de întrebări, după cum urmează

- întrebarea nr. 4 G1, 6 G2, 3 G3, 1 G4 - 1 contestație
- întrebarea nr. 5 G1, 13 G2, 1 G3, 10 G4 - 2 contestații
- întrebarea nr. 7 G1, 3 G2, 4 G3, 13 G4 - 5 contestații
- întrebarea nr. 12 G1, 5 G2, 6 G3, 6 G4 - 2 contestații
- întrebarea nr. 13 G1, 4 G2, 9 G3, 11 G4 - 1 contestație
- întrebarea nr. 23 G1, 19 G2, 21 G3, 25 G4 - 1 contestație
- întrebarea nr. 27 G1, 35 G2, 30 G3, 27 G4 - 20 contestații
- întrebarea nr. 29 G1, 32 G2, 27 G3, 35 G4 - 15 contestații
- întrebarea nr. 30 G1, 37 G2, 32 G3, 38 G4 - 3 contestații
- întrebarea nr. 31 G1, 27 G2, 37 G3, 34 G4 - 5 contestații
- întrebarea nr. 32 G1, 38 G2, 34 G3, 31 G4 - 1 contestație
- întrebarea nr. 44 G1, 48 G2, 49 G3, 49 G4 - 6 contestații
- întrebarea nr. 53 G1, 54 G2, 67 G3, 52 G4 - 1 contestație
- întrebarea nr. 56 G1, 61 G2, 54 G3, 64 G4 - 1 contestație
- întrebarea nr. 60 G1, 66 G2, 59 G3, 61 G4 - 1 contestație
- întrebarea nr. 63 G1, 51 G2, 51 G3, 56 G4 - 4 contestații
- întrebarea nr. 64 G1, 53 G2, 68 G3, 57 G4 - 1 contestație
- întrebarea nr. 67 G1, 56 G2, 62 G3, 55 G4 - 16 contestații
- întrebarea nr. 69 G1, 82 G2, 80 G3, 72 G4 - 1 contestație
- întrebarea nr. 71 G1, 80 G2, 77 G3, 78 G4 - 6 contestații
- întrebarea nr. 72 G1, 69 G2, 74 G3, 70 G4 - 3 contestații
- întrebarea nr. 73 G1, 83 G2, 81 G3, 77 G4 - 2 contestații
- întrebarea nr. 81 G1, 81 G2, 79 G3, 79 G4 - 1 contestație
- întrebarea nr. 82 G1, 74 G2, 70 G3, 73 G4 - 2 contestații
- întrebarea nr. 83 G1, 79 G2, 75 G3, 74 G4 - 2 contestații
- întrebarea nr. 85 G1, 92 G2, 100 G3, 87 G4 - 1 contestație
- întrebarea nr. 91 G1, 98 G2, 87 G3, 99 G4 - 8 contestații
- întrebarea nr. 99 G1, 94 G2, 86 G3, 86 G4 - 1 contestație

1. Cu referire la întrebarea nr. 4 G1, 6 G2, 3 G3, 1 G4 - 1 contestație

Varianța de răspuns de la lit. c) este greșită, întrucât revocarea mandatarului reprezintă o excepție de la principiul irevocabilității actului juridic și nu de la principiul forței obligatorii. Deși se acceptă că principiul forței obligatorii este principiul fundamental care guvernează efectele actului juridic civil, se acceptă autonomia, atât ca regulă, cât și ca excepții, a principiilor derivate din acesta.

Excepțiile de la principiul forței obligatorii vizează cauzele de restrângere sau de extindere a efectelor contractului, care își au fundamentul în cazuri de imposibilitate de natură obiectivă de a derula contractul în termenii prevăzuți inițial, din motive independente de voința părților, pe când excepțiile de la principiul irevocabilității au în vedere tocmai acele cazuri

autorizate de lege - art. 1270 alin. (2) C. civ. sau agreeate de părți printr-o clauză de dezicere - art. 1276 C. civ., care îndreptățesc pe oricare dintre acestea să pună capăt contractului prin simpla manifestare de voință, fără a indica vreo culpă a celeilalte părți ori vreo cauză de exonerare de răspundere.

Excepția care îl îndreptățește pe mandant să revoce actul de mandat prin revocarea mandatarului este o cauză autorizată de lege – art. 2030 lit. a) C. civ., care își are temeiul pe caracterul *intuitu personae* al acestui contract, dând astfel mandantului dreptul de a retrage împuternicirea conferită mandatarului ori de câte ori încrederea sa în persoana acestuia este afectată din varii motive pe care nu trebuie să le evoce.

Prin urmare, contestația urmează a fi respinsă.

2. Cu referire la întrebarea nr. 5 G1, 13 G2, 1 G3, 10 G4 - 2 contestații

Obligația de restituire indicată în varianta a) drept corectă are în vedere plata sumei de bani plătite cu titlu de preț, încât creditorul acestei obligații este cumpărătorul care a primit bunul. Prescripția creanței sale este întreruptă prin recunoașterea tacită și neechivocă ce constă în executarea obligației de predare realizată de către debitorul obligației de restituire a prețului. În concluzie, varianta face referire la cazul de întrerupere a prescripției menționat, drept pentru care contestațiile urmează a fi respinse.

3. Cu referire la întrebarea nr. 7 G1, 3 G2, 4 G3, 13 G4 – 5 contestații

Varianta de la lit. a) este greșită, întrucât se menționează că incapabilul va fi obligat la restituire integrală inclusiv în măsura în care i-a profitat în totalitate ceea ce a primit, însă excepția de la regula restituirii se aplică doar în cazul restituirii parțiale, la care va fi obligat incapabilul în cazul în care i-a profitat doar în parte.

Varianta de la lit. b) este greșită, făcând referire la ipoteza în care se aplică regula restituirii, aflându-ne așadar în prezența unei excepții de la excepție, în acest caz legiuitorul urmărind să asigure protecția victimei prejudiciului ce ar rezulta din anularea actului și să îl sancționeze pe minor pe temeiul răspunderii civile delictuale.

Prin urmare, contestațiile urmează a fi admise, urmând ca punctajul aferent acestei întrebări să fie acordat tuturor candidaților.

4. Cu referire la întrebarea nr. 12 G1, 5 G2, 6 G3, 6 G4 – 2 contestații

Răspunsul de la lit. b) este corect. Din eroare de redactare, varianta de la lit. b) este introdusă printr-o negație, în condițiile în care întrebarea este formulată printr-o negație. Se admite, pe cale de excepție, posibilitatea confirmării nulității absolute în cazul în care moștenitorii execută liberalitatea și nu mai pot invoca nulitatea actului.

Varianta de la lit. c) este, de asemenea, corectă, deoarece regimul nulității absolute face de regulă inadmisibilă confirmarea ceea ce determină părțile care doresc ca manifestarea lor de voință să producă efecte juridice să recurgă la alte modalități de înlăturare a nulității, unul din aceste remedii fiind refacerea actului nul. Faptul că refacerea presupune încheierea unui nou act, după cum indică și contestatorul, nu intră în contradicție cu enunțul întrebării, astfel că răspunsul este corect.

Pe cale de consecință, vor fi admise contestațiile, cu consecința acordării punctajului aferent acestei întrebări tuturor candidaților.

5. Cu referire la întrebarea nr. 13 G1, 4 G2, 9 G3, 11 G4 – 1 contestație

Exemplul indicat în varianta de la lit. b) este frecvent utilizat în cursurile de drept civil, ipoteza descrisă în întrebare se încadrează în condițiile unei oferte tacite și neîndoielnice de a contracta. Neindicarea prețului cursei și alte condiții ale ofertei nu sunt necesare pentru a reține varianta de răspuns drept corectă. Întrebarea se referă doar la modalitatea de

manifestare a consimțământului în mod tacit, ca o condiție a ofertei de a contracta și nu are în vedere toate cerințele ofertei care să ducă la încheierea contractului.
Prin urmare, contestația urmează a fi respinsă.

6. Cu referire la întrebarea nr. 23 G1, 19 G2, 21 G3, 25 G4 – 1 contestație

Prin contestația formulată împotriva acestei întrebări se solicită ca varianta corectă să fie considerată cea de la punctul a), acesta fiind de altfel cea fiind indicată drept corectă prin barem, astfel încât contestația este lipsită de interes. De menționat totuși că argumentația adusă de contestatoare este greșită, deoarece întrebarea are în vedere actul secret ca acord de voințe și nu înscrisul ca mijloc de dovadă care poate fi întocmit și ulterior.
Prin urmare, contestația urmează a fi respinsă.

7. Cu referire la întrebarea nr. 27 G1, 35 G2, 30 G3, 27 G4 – 20 contestații

Ipoteza grilei („încheierea valabilă a contractului de tranzacție necesită”) trimite la regulile speciale ale contractului de tranzacție și nu la cele generale aplicabile oricărui act juridic civil. Astfel, art. 2271 C. civ. nuanțează regula generală din materia actului juridic civil prin mențiunea că, în cazul acestui contract, capacitatea civilă de a dispune se apreciază prin raportare la drepturile care formează obiectul contractului.

Cu toate acestea, dat fiind faptul că răspunsul de la lit. c) poate fi interpretat în sensul că ar fi excluse persoanele cu capacitate de exercițiu deplină, contestația urmează a fi admisă, iar întrebarea va fi anulată, cu consecința acordării punctajului aferent acesteia tuturor candidaților.

8. Cu referire la întrebarea nr. 29 G1, 32 G2, 27 G3, 35 G4 – 15 contestații

Litera c), indicată ca fiind corectă în barem, trimite la fundamentarea rațională și morală a existenței instituției și nu la condițiile cerute pentru recunoașterea capacității succesoriale anticipate, spre deosebire de literele a) și b). Enunțul grilei nu face trimitere la imperativul tratării condițiilor cerute de lege pentru a putea beneficia de capacitate succesorală anticipată, iar litera c) începe cu cuvântul „întrucât”, deci urmează o explicație, o motivație și nu o enumerare de condiții.

Cu toate acestea, dat fiind faptul că varianta c) de răspuns ar fi putut fi interpretată ca făcând referire la condițiile legale privind recunoașterea capacității succesoriale anticipate a copilului conceput, prevăzute de art. 36 C. civ., contestațiile referitoare la această întrebare vor fi admise, iar întrebarea va fi anulată, cu consecința acordării punctajului aferent acesteia tuturor candidaților.

9. Cu referire la întrebarea nr. 30 G1, 37 G2, 32 G3, 38 G4 – 3 contestații

În conformitate cu dispozițiile art. 955 alin. (1) C. civ., „Patrimoniul defunctului se transmite prin moștenire legală, în măsura în care cel care lasă moștenirea nu a dispus altfel prin testament.” Prin urmare, regulile moștenirii legale sunt aplicabile, ca regulă, oricărei moșteniri în lipsa modificării acestora printr-un testament valabil. Această prevedere are consecințe importante, de exemplu, în interpretarea normelor care reglementează devoluțiunea testamentară a moștenirii, neexcluzând egalitatea de tratament juridic rezultată din posibilitățile coexistenței celor două devoluțiuni.

Față de aceste argumente, contestațiile formulate cu privire la această întrebare vor fi respinse.

10. Cu referire la întrebarea nr. 31 G1, 27 G2, 37 G3, 34 G4 – 5 contestații

În ceea ce privește susținerea că reglementarea fundațiilor testamentare (art. 208 C. civ.) nu este cuprinsă de tematica indicată pentru pregătirea examenului, reținem că trimiterea la art. 208

C. civ. este făcută în mod expres de art. 957 alin. (1) C. civ., articol care este în mod expres indicat de tematica examenului.

Prin urmare contestațiile la această întrebare, întemeiate exclusiv pe argumentul că aceasta excedează tematicii examenului, vor fi respinse.

11. Cu referire la întrebarea nr. 32 G1, 38 G2, 34 G3, 31 G4 – 1 contestație

Art. 1.970 alin. (2) teza finală C. civ. prevede în mod expres conținutul literei a). Astfel, aceasta prevede „Locatorul poate fi obligat la despăgubiri pentru prejudiciile pe care viciile aparente le cauzează vieții, sănătății sau integrității corporale a locatarului”. Prin urmare, suntem în prezența unei excepții de la regula conform căreia locatorul nu răspunde pentru viciile aparente existente la data încheierii contractului și pe care locatarul nu le-a reclamat în condițiile art. 1.690 alin. (3) C. civ. În aceste condiții, contestația la această întrebare va fi respinsă.

12. Cu referire la întrebarea nr. 44 G1, 48 G2, 49 G3, 49 G4 – 6 contestații

Dispozițiile art. 204 alin. (2) C. pr. civ. instituie o serie de excepții de la regula instituită de alin. (1) al aceluiași articol, cu privire la modificarea cererii de chemare în judecată. Una dintre aceste excepții vizează înlocuirea (transformarea) cererii în constatare cu una în realizare (pct. 4), care va putea fi realizată până la închiderea dezbaterilor în fața primei instanțe. O interpretare în sensul că aceste modificări ar putea fi făcute doar până la primul termen de judecată la care reclamantul este legal citat ar lipsi de utilitate dispozițiile art. 204 alin. (2) C. pr. civ. Or, orice dispoziție legală trebuie interpretată în sensul producerii efectelor ei, și nu în sensul neaplicării ei. În cazul în care s-ar admite că modificările prevăzute de art. 204 alin. (2) C. pr. civ. pot fi făcute doar până la primul termen de judecată la care reclamantul este legal citat, textul ar fi inutil, deoarece la aceeași soluție s-ar ajunge și prin aplicarea alin. (1) al art. 204 C. pr. civ.

Prin urmare, contestațiile formulate sunt neîntemeiate.

13. Cu referire la întrebarea nr. 53 G1, 54 G2, 67 G3, 52 G4 – 1 contestație

Aspectele legate de materia pluralității naturale de infractori/făptuitori sunt tratate în doctrină în materia participației penale, fiind așadar parte a materiei de examen. Atât pluralitatea naturală de infractori cât și participația penală (denumită și pluralitate ocazională de făptuitori/infractori) reprezintă forme de manifestare a pluralității de infractori/făptuitori și sunt analizate și tratate împreună.

Prin urmare, contestația urmează a fi respinsă.

14. Cu referire la întrebarea nr. 56 G1, 61 G2, 54 G3, 64 G4 – 1 contestație

Infracțiunile de pericol (opuse infracțiunilor de rezultat) constituie urmarea unei clasificări a infracțiunii după un criteriu (urmarea imediată) diferit față de criteriul care conduce la clasificarea infracțiunilor în infracțiuni formale (lipsite de obiect material), respectiv infracțiuni materiale (care prezintă obiect material). Așadar, infracțiunile de pericol nu sunt, în mod automat, infracțiuni formale (deși majoritatea se încadrează în ambele criterii de clasificare astfel indicate), putând fi identificate și infracțiuni de pericol care au obiect material, precum și infracțiuni de rezultat care sunt lipsite de obiect material. Spre exemplu, infracțiunea de distrugere sau semnalizare falsă (art. 332 C. pen.) este, fără dubii, o infracțiune de pericol (în cuprinsul normei de incriminare se prevede că urmarea imediată constă în punerea în pericol a siguranței mijloacelor de transport, manevră sau intervenție pe calea ferată), care are însă obiect material: linia de cale ferată, sau materialul rulant, ori instalațiile de cale ferată sau de comunicații feroviare etc. ce au fost distruse, degradate sau aduse în stare de neîntrebuințare. Prin urmare, varianta de la litera a) a grilei contestate este falsă (deoarece

identificarea unei infracțiuni ca fiind de pericol nu se face după cum aceasta este sau nu lipsită de obiect material, ci după criteriul urmăririi sale imediate), fiind corectă (după cum s-a stabilit în barem) doar varianta de la litera b).

Prin urmare, contestația urmează a fi respinsă.

15. Cu referire la întrebarea nr. 60 G1, 66 G2, 59 G3, 61 G4 – 1 contestație

Tratarea aspectelor referitoare la obiectul material, în unele lucrări din doctrină, în categoria condițiilor preexistente ale infracțiunii reprezintă doar o opțiune de sistematizare a materiei, care ține cont de faptul că nu toate infracțiunile conțin referiri exprese în raport de obiectul material. Acest fapt nu infirmă aprecierea obiectului material ca reprezentând un element suplimentar atașat laturii obiective a infracțiunii, atunci când legea stipulează expres condiții privind obiectul material, de a căror îndeplinire depinde reținerea existenței infracțiunii (aspect indicat, de asemenea, în mod constant, în literatura de specialitate). O altă calificare nu este posibilă, în ipoteza dată, deoarece toate elementele normative de care depinde existența unei infracțiuni fac parte din conținutul juridic al acesteia (ies din sfera elementelor preexistente, în măsura în care originar aparțineau acesteia), iar încadrarea obiectului material, în asemenea cazuri, nu poate fi asociată laturii subiective a infracțiunii, reieșind în mod necesar că se asociază (suplimentar) laturii obiective, alături de elementele general obligatorii ale acesteia (elementul material, urmarea imediată și legătura de cauzalitate).

Prin urmare, contestația urmează a fi respinsă.

16. Cu referire la întrebarea nr. 63 G1, 51 G2, 51 G3, 56 G4 – 4 contestații

Potrivit art. 73 alin. (3) lit. i) din Constituția României, amnistia se acordă (ca regulă) prin lege organică, de către Parlament; amnistia nu trebuie confundată cu actul de clemență reprezentat de grațiere, care, potrivit art. 94 lit. d) din Constituție se poate acorda și de către Președintele statului, prin decret (grațierea individuală). Art. 115 alin. (4) din Constituție prevede în mod clar că, spre deosebire de ordonanțele (simple) de Guvern, ordonanțele de urgență pot interveni și în domenii rezervate reglementării prin legi organice (desigur, dacă sunt întrunite toate condițiile necesare pentru emiterea unui asemenea act normativ), așadar, implicit, și în domeniul actelor de clemență, inclusiv amnistia.

Prin urmare, contestația urmează a fi respinsă.

17. Cu referire la întrebarea nr. 64 G1, 53 G2, 68 G3, 57 G4 – 1 contestație

Referirea la lit. b) a întrebării la „formă valabilă de vinovăție”, cu privire la culpă, în contextul trimiterii la cuprinsul unei norme de incriminare, vizează, în mod evident, valabilitatea respectivei forme de vinovăție pentru reținerea acelei fapte drept infracțiune, iar nu o valabilitate generică a culpei, ca formă de manifestare a vinovăției, la modul abstract.

Prin urmare, varianta corectă de la litera b) a acestei grile corespunde cu totul dispozițiilor cuprinse în art. 16 alin. 6 C. pen., drept pentru care contestația va fi respinsă.

18. Cu referire la întrebarea nr. 67 G1, 56 G2, 62 G3, 55 G4 – 16 contestații

Indiferent de forma originară pe care o îmbracă o infracțiune, din punct de vedere al apartenenței sale la formele de manifestare a unității de infracțiuni (de ex.: infracțiune simplă, infracțiune continuă, infracțiune complexă), din moment ce aceasta se comite, pe caz concret, în formă continuată, momentul săvârșirii ei (în ansamblu, ca formă de unitate legală de infracțiune), din punct de vedere al unor instituții de drept penal - printre care și prescripția răspunderii penale - devine acela al epuizării formei continuate, care, potrivit art. 154 alin. (2) (teza a II-a a celei de-a doua fraze) C. pen. este reprezentat de data comiterii ultimei acțiuni sau inacțiuni. Aceasta deoarece, spre deosebire de o infracțiune continuă care nu se săvârșește, în concret, în mod continuat, o infracțiune continuată (inclusiv una continuă-

continuată) nu cunoaște o singură acțiune sau inacțiune (pentru a începe să curgă termenul de prescripție a răspunderii penale de la momentul încetării acțiunii sau inacțiunii), ci mai multe (minim două) acțiuni sau inacțiuni. Referirea doar la încetarea acțiunii sau inacțiunii (inclusiv în sensul art. 154 alin. 2 C. pen.) face să se subînțeleagă caracterul unic al respectivei acțiuni sau inacțiuni, or, în cazul infracțiunii continuate (inclusiv continue-continuate), există o pluralitate de acțiuni sau inacțiuni, așadar se impune luarea în considerare a ultimei acțiuni sau inacțiuni (acesta este și motivul separării ipotezelor în cadrul art. 154 alin. 2 fraza a II-a C. pen.). Faptul că prin săvârșirea sa în formă continuată o infracțiune continuă nu își pierde și acest caracter este irelevant din perspectiva problemei a cărei soluționare o ridică întrebarea contestată. Astfel, săvârșirea în formă continuată a infracțiunii continue deplasează momentul de la care începe să curgă termenul de prescripție a răspunderii penale (de la data încetării acțiunii sau inacțiunii - care ar fi fost unică, singulară, în cazul unei infracțiuni continue ne-continuate) la data comiterii ultimei acțiuni sau inacțiuni (continue, în acest caz), din cele multiple, pe care le implică infracțiunea continuă-continuată. Împrejurarea că, în acest din urmă caz, expresia săvârșirea ultimei acțiuni sau inacțiuni are înțelesul de încetarea ultimei acțiuni sau inacțiuni, nu modifică valoarea de adevăr - corect stabilită inițial - a variantei de la litera a) a întrebării analizate; a raționa altfel ar estompa (în contra dispozițiilor legale exprese) distincțiile ce trebuie observate între ipoteza în care o infracțiune continuă se comite în mod ne-continuat și aceea în care o asemenea infracțiune (continuă) este săvârșită în formă continuată.

Prin urmare, contestațiile formulate cu privire la această întrebare urmează a fi respinse.

19. Cu referire la întrebarea nr. 69 G1, 82 G2, 80 G3, 72 G4 – 1 contestație

Potrivit art. 273 alin. (2) lit. d) C. pen., infracțiunea de mărturie mincinoasă se agravează atunci când este comisă în legătură cu o faptă pentru care legea prevede pedeapsa detențiunii pe viață ori închisoarea de 10 ani sau mai mare (fiind vizat maximul special al pedepsei închisorii, prin această precizare, ceea ce reprezintă o regulă în materie, valabilă și în cazul altor prevederi asemănătoare). În lumina acestui text de lege, singura variantă corectă a grilei contestate este aceea de la litera a), cu referire la pedeapsa alternativă a închisorii. Varianta de la litera b) este incorectă, fiind indicată împreună cu alternativa detențiunii pe viață (corectă în sine) și aceea a pedepsei închisorii mai mare de 15 ani (aspect incorect), iar varianta de la litera c) este incorectă, prin raportarea pe care o conține, la minimul special al pedepsei închisorii.

Prin urmare, contestația urmează a fi respinsă.

20. Cu referire la întrebarea nr. 71 G1, 80 G2, 77 G3, 78 G4 – 6 contestații

Prin Decizia nr. 1/2015, pronunțată de Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție, s-a stabilit că dispozițiile art. 308 C. pen. reprezintă o variantă atenuată a infracțiunii de delapidare, la care se face referire în cuprinsul art. 308 C. pen. Or, implicit, în mod necesar, pentru identitate de rațiune, reiese că prevederile acestui text legal sunt considerate de Înalta Curte de Casație și Justiție, în mod obligatoriu, a reprezenta o formă / variantă (comună) atenuată a tuturor infracțiunilor la care se raportează acesta (la care se face referire în cuprinsul art. 308 alin. 1 C. pen.), alte interpretări conducând la soluții absurde (nu ar fi posibil ca art. 308 să fie apreciat formă atenuantă a delapidării, dar nu și a oricărei alte infracțiuni la care se referă art. 308 C. pen., pe lângă delapidare). Față de aceste argumente, varianta b) a întrebării este cea corectă, așa cum s-a precizat în barem.

Separat de aceste aspecte, însă, ținând cont de faptul că în formularea grilei nu s-a indicat și denumirea marginală a normei de incriminare vizate (precum s-a procedat în toate celelalte cazuri), coroborat cu împrejurarea că în timpul evaluării nu s-a permis consultarea legislației,

pentru a se putea realiza identificarea textului de lege vizat doar prin trimitere la numărul articolului, se impune admiterea contestațiilor și acordarea punctajului corespunzător acestei întrebări tuturor candidaților.

21. Cu referire la întrebarea nr. 72 G1, 69 G2, 74 G3, 70 G4 – 3 contestații

Infrațiunea de omor este o infracțiune comisivă (decurge dintr-o normă de incriminare prohibitivă), așadar, ca regulă, se comite prin acțiune. Prin excepție de la regulă, aceasta se poate săvârși și prin inacțiune (devenind, pe caz concret, o infracțiune comisiv-omisivă), dar numai în condițiile indicate de art. 17 C. pen. (în prezența unei situații de fapt care întrunește condițiile de existență ale poziției de garant a subiectului activ). În timp ce varianta de la litera c) a grilei contestate indică existența unei asemenea ipoteze – poziția de garant prevăzută la art. 17 lit. b) C. pen. – fiind, prin urmare, o variantă corectă, la varianta de la litera b) a grilei nu se indică deloc o asemenea ipoteză, reieșind, așadar, că referirea se face la orice persoană care ar putea comite, prin inacțiune, un omor, ceea ce este fals. Prin urmare, contestațiile urmează a fi respinse.

22. Cu referire la întrebarea nr. 73 G1, 83 G2, 81 G3, 77 G4 – 2 contestații

În textul ce reprezintă ipoteza de la întrebarea contestată, se indică, în mod clar, că în rezolvarea acesteia trebuie avută în vedere nu orice variantă alternativă a dispozițiilor de la art. 266 alin. (3) C. pen., ci numai aceea referitoare la încunoștințarea autorităților de către făptuitor (nu și ipoteza alternativă a înlesnirii tragerii la răspundere penală a autorului sau participanților). Aceasta deoarece ipoteza include, după precizarea „numai dacă” și referirea la conduita făptuitorului, care „încunoștințează autoritățile competente”, fiind evident, așadar, că numai această conduită alternativă (din cele mai multe, reglementate în art. 66 alin. 3 C. pen.) este avută în vedere pentru soluționarea întrebării. Prin urmare, contestațiile urmează a fi respinse.

23. Cu referire la întrebarea nr. 81 G1, 81 G2, 79 G3, 79 G4 – 1 contestație

Există o diferență de sferă de cuprindere între sintagma „prin simulare de calități oficiale” – întrebuintată de varianta de la litera b) a grilei contestate – și sintagma „prin folosire de calități mincinoase” – care apare ca element (alternativ) circumstanțial agravant în conținutul agravat al infracțiunii de violare a sediului profesional, potrivit art. 225 alin. 2 teza a III-a C. pen. Raportul dintre acestea este cel de la parte la întreg: simularea de calități oficiale reprezintă o folosire de calități mincinoase, fără a epuiza însă această din urmă categorie. Prin urmare, deși pentru agravarea violării de sediu profesional nu este imperativ necesar a se constata că subiectul activ a simulat calități oficiale, fiind suficient a se constata că a folosit orice (alte) calități mincinoase în vederea comiterii infracțiunii, este adevărat că, luată în sine (și analizată separat de celelalte variante ale aceleiași grile), afirmația „forma agravată a infracțiunii de violare de sediu profesional, prevăzută la art. 225 alin. (2) Cod penal, se reține atunci când fapta este săvârșită prin simulare de calități oficiale” este corectă, deoarece simulând o calitate oficială, infractorul implicit folosește o calitate mincinoasă (pe care nu o întrunește în persoana sa).

Prin urmare, din moment ce în formularea grilei nu s-a făcut precizarea, la varianta corespunzătoare literei b), că se are în vedere exclusiv ipoteza simulării de calități oficiale, iar nu și aceea a folosirii oricăror altor calități mincinoase, se impune admiterea contestației și acordarea punctajului corespunzător acestei întrebări tuturor candidaților.

24. Cu referire la întrebarea nr. 82 G1, 74 G2, 70 G3, 73 G4 – 2 contestații

Potrivit art. 190 C. pen., nu este suficientă doar formularea unei cereri serioase, din partea persoanei vătămate, pentru a se reține infracțiunea de ucidere a victimei, precum nu este suficientă nici situarea subiectului pasiv într-o anumită categorie de persoane, separat de cererea acestuia (care trebuie să întrunească o suită de condiții, din care caracterul serios este numai una). Condițiile prevăzute în art. 190 C. pen. sunt cumulative. Formularea grilei nu sugerează că s-ar avea în vedere doar verificarea corespondenței anumitor condiții dintre cele necesare pentru reținerea acestei infracțiuni; din contra, în ipoteză se stipulează că această infracțiune „se reține”, prin urmare este vizată, în cazul fiecărei variante în parte, verificarea întrunirii tuturor condițiilor (desigur, dintre acelea la care face trimitere fiecare dintre aceste variante, în parte) necesare pentru reținerea acestei infracțiuni, iar nu doar a unora dintre ele. În contextul formulării grilei, reiese că varianta de la litera a) pornește de la premisa întrunirii condițiilor legale ale uciderii la cererea victimei (textul indică faptul că această infracțiune se reține „și atunci când” subiectul pasiv ar avea aptitudinea de a își suprima singură viața). În schimb, variantele de la literele b) și c), fiind incomplete (sub aspecte esențiale) și nefiind susținute de o formulare care să sugereze, în context, că se pleacă de la premisa întrunirii tuturor celorlalte condiții legale necesare pentru reținerea acestei încadrări juridice, rezultă că acestea sunt, în mod corespunzător, indicate drept false. Față de aceste motive, contestațiile urmează a fi respinse.

25. Cu referire la întrebarea nr. 83 G1, 79 G2, 75 G3, 74 G4 – 2 contestații

Bunurile abandonate – indicate de varianta de la litera c) a grilei contestate – nu pot fi obiect al distrugerii, deoarece nu întrunesc condiția de a aparține altuia; bunurile care aparțin făptuitorului nu atrag reținerea art. 253 alin. (1) C. pen. (în încadrarea juridică a faptei comise), care face referire expresă la bunuri ale unei alte persoane [valoarea de adevăr a variantei de la litera a) apare ca fiind incorectă și în lumina alin. (5) al art. 253 C. pen., dar referirea la acest text legal nu este necesară pentru a aprecia această variantă drept falsă, soluția putând fi atinsă și numai în lumina art. 253 alin. (1) C. pen.]. Din moment ce alte dispoziții ale articolului 253 C. pen., în afara celor cuprinse la alin. 1, nu au fost puse în discuție, în mod expres, în grila analizată, precum și ținând cont că variantele de la literele a) și b) ale grilei pot fi identificate drept incorecte exclusiv prin raportare la dispozițiile alin. (1), fără a fi necesară și raportarea la prevederile din alte alineate ale articolului legal vizat, rezultă că, menținând și în soluționarea variantei de la litera c) același sistem de rezolvare [excluzând raportarea la alte dispoziții decât acelea din art. 253 alin. (1) C. pen.], varianta de la litera c) este corectă, impunându-se astfel respingerea contestației formulate cu referire la această întrebare.

26. Cu referire la întrebarea nr. 85 G1, 92 G2, 100 G3, 87 G4 – 1 contestație

Valoarea de adevăr a variantei b) este consecința aplicării principiului fundamental în procedura penală intitulat *non reformatio in pejus*. Chiar dacă acesta are o reglementare expresă doar în privința apelului (art. 418 C. pr. pen.) și a contestației (art. 425 ind. 1 alin. 4 C. pr. pen.), teoria și jurisprudența sunt unanime în a-l aplica oricărei căi de atac, inclusiv plângerii. În acest sens este și motivarea ÎCCJ exprimată în Decizia nr. 44/2008 în soluționarea unui Recurs în interesul legii cu privire la art. 278 ind. 1 alin. (8) lit. b din Vechiul cod de procedură penală: Un asemenea tratament juridic se impune și pentru ca, în ipoteza plângerii formulate de însăși persoana față de care s-a dispus netrimiterea în judecată, ar fi de neconceput ca tocmai plângerea ei să se constituie în act de sesizare a instanței împotriva sa, cu încălcarea implicită a principiului procesual *non reformatio in pejus*. Prin urmare, contestația urmează a fi respinsă.

27. Cu referire la întrebarea nr. 91 G1, 98 G2, 87 G3, 99 G4 – 8 contestații

Având în vedere că varianta de răspuns oferită nu se încadrează în tematica examenului de licență se impune admiterea contestației și acordarea punctajului aferent acestei întrebări tuturor candidaților.

28. Cu referire la întrebarea nr. 99 G1, 94 G2, 86 G3, 86 G4 – 1 contestație

Textul art. 102 alin. (2) C. pr. pen. este lipsit de echivoc: nulitatea actului prin care s-a dispus sau autorizat administrarea unei probe ori prin care aceasta a fost administrată determină excluderea probei. Prin urmare, odată constată nulitatea actului, excluderea probei este consecința obligatorie a acestei nelegalități. În același sens este și motivarea oferită de Curtea Constituțională în decizia nr. 22/2018 (paragraful 14) referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 alin. (3), art. 345 alin. (3) și art. 346 alin. (4) din Codul de procedură penală.

Legiuitorul a făcut referire în art.102 alin. (3) C. pr. pen. la ipoteza nulității actului, și nu a oricărei nelegalități a acestuia. Raportat la prevederile art. 281 C. pr. pen., nulitatea absolută este generată de încălcarea unor norme procedurale importante ce presupun existența vătămării și caracterul substanțial al acesteia, în vreme ce constatarea nulității relative a unui act presupune, de asemenea, conform art.282 alin. (1) C. pr. pen., pe lângă încălcarea unui text de lege, îndeplinirea cumulativă a altor două condiții – existența vătămării , iar vătămarea să nu poată fi înlăturată decât prin desființarea actului – ceea ce face astfel ca și în acest caz să se constate existența caracterului substanțial și semnificativ al normelor de procedură.

Prin urmare, nu putem pune semn de egalitate între nelegalitate și nulitate, nelegalitatea fiind premisa nulității. În concluzie, nu orice nelegalitate atrage excluderea probelor, dar nulitatea convertită în nulitate are acest efect în raport cu voința neechivocă a legiuitorului.

Față de aceste motive, contestația urmează a fi respinsă.

Față de motivele arătate mai sus, contestațiile formulate cu privire la:

- întrebarea nr. 7 G1, 3 G2, 4 G3, 13 G4
- întrebarea nr. 12 G1, 5 G2, 6 G3, 6 G4
- întrebarea nr. 27 G1, 35 G2, 30 G3, 27 G4
- întrebarea nr. 29 G1, 32 G2, 27 G3, 35 G4
- întrebarea nr. 71 G1, 80 G2, 77 G3, 78 G4
- întrebarea nr. 81 G1, 81 G2, 79 G3, 79 G4
- întrebarea nr. 91 G1, 98 G2, 87 G3, 99 G4

sunt admise, cu consecința acordării punctajului aferent acestor întrebări tuturor candidaților.

Toate celelalte contestații sunt respinse, cu consecința menținerii răspunsurilor conform baremului afișat.

Președinte Comisia de analiză și soluționare a contestațiilor
Conf. univ. dr. Septimiu Panainte

Secretar Comisie de licență
Lect. univ. dr. Nicolae-Horia Țiț

